

Arrest

nr. 237 736 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan uit Gujranwala. Uw vader verzorgde de security van F.B.N. van uw wijk die behoorde tot de Muslim League-N. Daar jullie tot de sjiietische stekking van de islam behoorden kreeg uw vader last met A. en Ak. die soennieten zijn. Uw vader werd meermaals door hen bedreigd. In de vijfde maand van 2010 werd heel uw familie uitgemoord. U bevond zich op dat ogenblik in de bovenverdieping van het huis en slaagde erin om via het raam te ontsnappen. Samen met enkele dorpelingen ging u de volgende dag bij de politie klacht indienen tegen A. en Ak. en tegen drie onbekenden. U verbleef nog anderhalve maand in uw huis, waarna de politie u aanraadde om elders te gaan wonen omdat de daders nog niet waren opgepakt.

U vertrok vervolgens naar Karachi, waar u bij een tante ging wonen. Vervolgens vertelde de politie dat A. en Ak. waren opgepakt en dat het voor u veilig was om naar uw huis terug te keren. A. en Ak. vertelden vervolgens wie de drie andere daders waren, die na een vijftal maanden werden opgepakt. Die drie laatsten namen de schuld op zich waardoor A. en Ak. werden vrijgelaten. Vervolgens kwamen A. en Ak. in september 2010 naar uw huis. U was op dat moment samen met een vriend M. toen er op de deur werd geklopt. U zag uit het raam dat het A. en Ak. waren, vergezeld van vier andere mensen. U vertelde tegen uw vriend dat hij moest zeggen dat u niet thuis was. Uw belagers riepen dat u de aanklacht (First Information Report, 'FIR') moest intrekken, anders zouden ze u vermoorden. U slaagde erin via het dak te ontsnappen en ging de volgende dag klacht indienen bij de politie. De politie stelde een "FIR" op maar vertelde erbij dat zij toch niets konden doen omdat uw belagers aan de politiek gelieerd zijn. De politie adviseerde u vervolgens om Pakistan te verlaten en uw heil in het buitenland te zoeken. Een politieofficier had medelijden met uw jonge leeftijd en zorgde voor een paspoort en de nodige documenten om uit Pakistan te vertrekken. U vertrok vervolgens naar Libië, waar u u tot 2017 als goudsmid werkte. Omdat u ziek werd en wegens het conflict in Libië reisde u naar Italië, waar u een aantal maanden in het ziekenhuis verbleef voor een behandeling tegen hepatitis A. Vervolgens vertrok u naar België, waar u op 20 maart 2018 aankwam en de volgende dag om internationale bescherming verzocht.

Ter ondersteuning van uw verzoek om bescherming legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (NICOP) en 2 "FIR's".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u eerder vaag blijft over uw ingeroepen problemen en dat uw relaas gekenmerkt wordt door een aantal ongeloofwaardigheden waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang al ernstig ondermijnd wordt. Zo is het vooreerst wel heel opmerkelijk dat u de juiste datum niet kent wanneer uw hele familie werd uitgemoord. Dat u, hiernaar gevraagd, zou verklaren zich de dag niet meer te herinneren maar de datum op de FIR staat (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.2), spreekt al boekdelen. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat de moord op uw naaste verwanten een zodanige impact heeft dat u in staat zou moeten zijn om die gebeurtenis preciezer in de tijd te situeren. Aanvankelijk stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal dat dit in derde maand van 2010 was. Gevraagd dit preciezer te duiden, sprak u zich bovendien nog tegen ook. U stelde nu dat u dacht dat de moord plaatsvond op de vijfde van de vijfde maand. Na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen over de maand waarop de moord plaats vond, kon u niets anders vertellen dat u het eigenlijk niet wist en verwees u voor de juiste datum van de moord opnieuw naar één van de "FIR's" die u ter staving van uw verzoek neerlegde (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Dat u over dergelijk belangrijk element in uw relaas al dermate vage uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan al op ernstige wijze. Bovendien kan hieraan worden toegevoegd dat u ook liet optekenen in hetzelfde jaar nog, met name 2010, Pakistan te hebben verlaten, en daarbij aangaf dat u toen zestien jaar oud was volgens uw paspoort, en zelf wist dat u vijftien was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.3), terwijl u dan eigenlijk, zowel volgens uw verklaringen als uw documenten eigenlijk al achttien jaar oud moet geweest zijn. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen verder de geloofwaardigheid van uw relaas, ze doet ook al ernstig twijfelen bij de door u opgegeven vertrekkdatum.

Verder blijft u ook heel vaag over de redenen waarom uw vader zou gevisieerd worden en waarom uw familie werd uitgemoord.

U beweerde dat dit kwam doordat uw familie sjiïeten zijn en dat uw vader daarom door medewerkers van F.B.N. voor wie hij "security guard" was werd belaagd. Daartegenover staat dat uw vader al sinds uw vroege kindertijd "security guard" was van F.B.N.. Bovendien stelde u dat het voor F.B.N. geen probleem was dat uw vader als sjiïet door hem persoonlijk werd tewerkgesteld. Waarom A. en Ak., de medewerkers van F.B.N., in 2010 uw familie dan plots kwamen uitmoorden is dan ook niet duidelijk. Bovendien had u ook geen idee wanneer de problemen begonnen. U kon enkel vertellen dat A. en Ak. langskwamen om te praten met uw vader en dat uw vader verder niets vertelde (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.7). Ook over A. en Ak. wist u bijzonder weinig te vertellen. U kon enkel zeggen dat zij samenwerkten met F.B.N., maar wat zij precies deden was u onbekend (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.6). Hun volledige namen bleek u evenmin te weten (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.4), en dat terwijl u tot tweemaal toe klacht tegen hen zou hebben ingediend.

Voorts is het ook onduidelijk waarom u nog persoonlijk zou worden gevisieerd nadat uw familie werd uitgemoord. U verklaarde dat u door A. en Ak. onder druk werd gezet om de klacht, die u had ingediend na de moord op uw ouders, in te trekken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat naar aanleiding van uw klacht A. en Ak. werden opgepakt. Na hun arrestatie vertelden zij wie de andere daders waren, waarna ook zij gearresteerd werden en bekentenissen aflegden, waarna A. en Ak. dan weer vrijuit gingen. In de gegeven omstandigheden is het eigenaardig dat A. en Ak. eisten dat u uw klacht zou intrekken om de andere drie arrestanten vrij te krijgen. Daar hun aanhouding en vasthouding gebaseerd is op hun eigen bekentenissen lijkt het eigenaardig dat het louter intrekken van uw klacht zou leiden tot hun vrijlating (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.4).

Wat er ook van zij, er zijn geen aanwijzingen dat u in Pakistan geen beroep kon doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Ofschoon u sjiïet bent hebben de Pakistaanse autoriteiten na de moord op uw familie een "FIR" opgemaakt waarop de daders werden gearresteerd. Verder werd er ook nota genomen van de tweede klacht die u indiende en werd er op basis daarvan een "FIR" opgemaakt. Uw bewering dat de politie stelde dat zij niets konden doen klemmt bovendien met het feit dat zij ook een "FIR" hebben opgesteld. Een "FIR" is immers een document op basis waarvan een gerechtelijke procedure kan worden opgestart. Verder kan het ook niet overtuigen dat de politie u expliciet zou aanraden om het land te verlaten en aldus op die manier toe te geven dat zij eigenlijk niets te betekenen hebben (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.5).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw beweerde problemen eerder van lokale aard zijn, namelijk met de medewerkers van een Nazim (wijkoverste). Indien er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw relaas heeft u geen afdoende verklaring waarom u niet elders in Pakistan zou kunnen verblijven. Dat de politie-inspecteur beweerde dat u in heel Pakistan zou worden gezocht, kan om dezelfde redenen zoals hierboven uiteengezet, niet overtuigen. Bovendien verbleef u nog lange tijd in Karachi, klaarblijkelijk zonder noemenswaardige problemen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.9)

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u alvorens naar België te komen nog een aantal maanden in Italië heeft verbleven. U verklaarde tevens uitdrukkelijk dat u vanuit Libië naar Italië bent gegaan omdat u ziek was. U verklaarde uitdrukkelijk dat u in Italië geen internationale bescherming heeft aangevraagd (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u in Italië wel degelijk internationale bescherming heeft aangevraagd. Er werden immers twee hits van EURODAC voor Italië gevonden, respectievelijk op 24 oktober 2016 en 7 november 2016, beide overigens enkele maanden voor uw beweerde aankomst in Europa. Dat u nog steeds volhoudt in Italië geen internationale bescherming te hebben aangevraagd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid enkel verder. Bovendien vormt de vaststelling dat u in Italië internationale bescherming heeft aangevraagd en de uitkomst van de procedure niet heeft afgewacht een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Uw gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, waarvoor u in Italië en België werd behandeld, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Het overige door u neergelegde document vermag niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Het betreft hier immers uw identiteitskaart, dewelke enkel uw identiteit en nationaliteit aantoon, aan dewelke hier niet wordt getwijfeld. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd dat het CGVS opmerkingen ontving van uw advocaat mbt de notities van het persoonlijk onderhoud. Het betreft hier echter enkel zaken die niet relevant zijn voor bovenstaande appreciatie. Integendeel, dat u zes maanden in de plaats van anderhalve maand in Karachi heeft vertoeft voorafgaand aan uw vertrek, kan bovenstaande enkel bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 november 2019 in een enig middel een schending aan van "van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, sectie A. §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951".

Verzoeker benadrukt dat "de tolk bij het CGVS niet hetzelfde dialect als verzoeker sprak", dat "hoewel het om dezelfde taalkundige wortel gaat, de gebruikte taal niet precies degene is die verzoeker verstaat en spreekt" en dat "dit het goede verloop van de asielprocedure van verzoeker duidelijk ondermijnt".

Verzoeker stelt vast dat verweerder zijn identiteit en nationaliteit niet in twijfel trekt, maar van mening is dat hij vage verklaringen aflegt en dus niet geloofwaardig is.

Verzoeker haalt aan dat "hem zo verweten wordt dat hij de juiste datum niet kent waarop zijn familie vermoord werd". Hij wijst erop te hebben vermeld dat "dit in 2010 gebeurde, hetzij meer dan 9 jaar geleden, maar dat hij toen zeer jong was". Hij stelt dat "hoewel de identiteitskaart van verzoeker aangeeft dat hij 27 is, het vooralsnog niet zeker is omdat dit in zijn land niet nauwkeurig gedaan wordt" en dat hij zijn werkelijke leeftijd dus niet kent. Hij stelt dat "hij op het ogenblik van de moord van zijn familie, in ieder geval niet zeer oud was (de moord dateert van meer dan 9 jaar geleden) en dat hij de juiste datum dus niet onthouden heeft". Daarenboven benadrukt hij dat "de data in Pakistan minder belangrijk zijn dan in de Europese maatschappij". Verzoeker stelt dat "deze onnauwkeurigheden aangaande de data in het algemeen en de geboortedatum van verzoeker ook verklaren waarom hij niet precies verklaart hoe oud hij was toen hij Pakistan verliet".

Waar aan verzoeker verweten wordt de reden niet te kennen waarom zijn vader geïdoleerd en zijn familie vermoord werd, betoogt verzoeker dat "met de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van de feiten rekening gehouden moet worden", dat "er thans niemand meer in leven is om de details uit te leggen die tot de moord van zijn familie leidden", dat "verzoeker dus alleen kan laten weten wat hij persoonlijk hoorde, om uit te leggen dat zijn familie vermoord werd", dat "hij zo niet weet wie zijn familie vermoordde, maar dat hij A. en Ak. ervan verdenkt, gezien ze nog steeds in leven zijn, en dat hij hen destijds met zijn vader zag spreken (die hem geen uitleg wou geven)".

Wat betreft de mening van verweerder dat "de vrees van verzoeker niet zeer duidelijk is omdat de personen die voor de moord van zijn ouders geïdoleerd worden vrijgelaten werden en hiervan niet beschuldigd zijn", stelt verzoeker dat "gezien hij nog in leven is, hij aan deze personen schade zou

kunnen berokkenen, en dat hij dit daarenboven al deed door klacht in te dienen, gezien zij aangehouden werden, dat zij dus op wraak uit zullen zijn, en dat zij om deze reden achter hem zouden kunnen aangaan in geval van terugkeer". Hij stelt dat "het zeer machtige personen zijn (politici) en dat de politie zelf aan verzoeker heeft aangeraden om het land te verlaten, wat hun incompetentie aantoonde om verzoeker doelmatig te beschermen". Verzoeker legt uit dat "de politie in een dergelijke situatie een verslag opstelt, maar dat zij niets tot stand brengt omdat zij hen vreest" en dat "de politie zo aan verzoeker verklaarde dat hij het land moest verlaten omdat A. en Ak. te machtig zijn en hem overal in het land zouden terugvinden". Verzoeker meent dat zijn relaas "in het licht van de hele situatie geanalyseerd moet worden : het feit dat hij de enige overlevende is van de moord van zijn familie, dat deze gebeurde toen hij zeer jong was, en meer dan 9 jaar geleden".

Wat betreft de situatie in Pakistan stelt verzoeker dat verweerder "haar observaties grondt op documentatie daterend van oktober 2018, hetzij van meer dan een jaar terug". Waar verweerder van mening is dat "het geweld aangedaan in Punjab geringer is dan het geweld aangedaan in het noordwesten van het land", betoogt verzoeker dat het feit dat dit geweld geringer is niet belet dat het hevig en gevaarlijk is voor het leven van verzoeker en benadrukt hij dat dit wordt bevestigd door verweerder die aangeeft dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, van sektarisch geweld, ethno-politiek geweld en crimineel geweld. Verzoeker stelt dat dit soort geweld overeenstemt met zijn relaas. Verder wijst hij erop dat in 2019 zelfmoordaanslagen in Lahore gepleegd werden, op slechts 80 kilometer afstand van de plaats van herkomst van verzoeker. Hij stelt voorts dat "volgens het Ministerie van Buitenlandse zaken, de represailles in verband met de oorlog van de autoriteiten met de terroristen vooral burgerdoelen raken, en zich overal en op elk moment kunnen voordoen."

In het verzoekschrift wordt gevraagd "hem aldus rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneve of de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen; ten subsidiaire titel, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeken terug te zenden".

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het "Artikel van Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken over Pakistan dd 21 november 2019".

Verwerende partij voegt bij aanvullende nota van 16 juni 2020 nog het "EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation" van oktober 2019 toe en een beoordeling van de situatie in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht omdat hij er vreesde te worden vermoord door A. en Ak., die zijn hele familie in 2010 zouden uitgemoord hebben en banden hebben met de Muslim League N. Verzoeker maakt de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten echter niet aannemelijk.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op 21 maart 2018 (zie bijlage 26) een verzoek om internationale bescherming indiende in België, en verklaarde dat hij eind december à begin januari 2017 in Italië was aangekomen en er geen internationale bescherming had aangevraagd (verklaring DVZ, punten 25 en 37; notities, p. 6). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in Italië wel degelijk internationale bescherming heeft aangevraagd. Er werden bovendien twee hits van EUODAC voor Italië gevonden, respectievelijk op 24 oktober 2016 en 7 november 2016, beide overigens enkele maanden voor verzoekers beweerde aankomst in Europa. Verzoekers bewering dat hij in Italië geen internationale bescherming heeft aangevraagd, waarin hij volhardde ook na confrontatie met de EUODAC-resultaten, ondermijnt reeds zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien vormt de vaststelling dat verzoeker in Italië internationale bescherming heeft aangevraagd en de uitkomst van de procedure niet heeft afgewacht een indicatie dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte.

2.4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat *“de tolk bij het CGVS niet hetzelfde dialect als verzoeker sprak”*, dat *“hoewel het om dezelfde taalkundige wortel gaat, de gebruikte taal niet precies degene is die verzoeker verstaat en spreekt”* en dat *“dit het goede verloop van de asielprocedure van verzoeker duidelijk ondermijnt”*, dient vooreerst te worden vastgesteld dat bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juni 2019 (hierna: notities, p. 1). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

2.4.4. Verzoekers vage en incoherente verklaringen aangaande de moord op zijn familie door A. en Ak. kunnen niet overtuigen en ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Zo kan niet worden ingezien dat verzoeker de precieze datum niet kent wanneer zijn hele familie werd uitgemoord (*“De mensen zijn naar ons huis gekomen en zij zijn vermoord”*, *“Wanneer is familie vermoord in 2010 3de maand 2010”*, notities, p. 2), noch dat verzoeker vervolgens verklaarde dat hij zich de dag niet meer herinnerde maar dat de datum op de FIR staat (*“Welke dag ?”*, *“Ik herinner mij de dag niet meer datum staat op “FIR””*, notities, p. 2). Dat verzoeker vervolgens verklaarde dat zijn familie de *“5de van de 5 de maand”* werd vermoord, terwijl hij eerst verklaard had dat dit in maart gebeurde (notities, p. 2), is evenmin aannemelijk. Verzoekers wijzigende en onwetende verklaringen over de moord op zijn familie, een ingrijpende gebeurtenis die bovendien tot de kern van zijn asielrelaas behoort, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas, nu niet kan worden ingezien dat verzoeker dergelijk incident niet (eenduidig) in de tijd kan situeren. Bovendien liet verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud optekenen dat hij Pakistan in hetzelfde jaar nog, met name 2010, zou hebben verlaten, en gaf hij daarbij aan dat hij toen zestien jaar oud was volgens zijn paspoort, en zelf wist dat hij vijftien was (*“Op welke leeftijd uit Pakistan vertrokken ?”*, *“Ik ben in 2010 vertrokken ik was ongeveer 16 jaar volgens mijn paspoort, ik ken mijn juiste leeftijd niet”*, *“Maar u heeft toch geboortedatum opgegeven ?”*, *“ik weet dat ik 15 jaar was toen ik Pakistan verliet”*, notities, p. 3), terwijl hij dan eigenlijk, zowel volgens zijn verklaringen (verklaring DVZ, punt 4) als zijn documenten (fotokopie van identiteitskaart) eigenlijk al achttien jaar oud moet geweest zijn. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar maakt niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker zijn ware vertrekdatum uit Pakistan tracht verborgen te houden.

2.4.5. De vaststelling dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud wat betreft de datum van de moord op zijn familie herhaaldelijk verwijst naar de FIR (notities, p. 2), ondermijnt bovendien de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, nu van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij een document neerlegt waarvan hij de inhoud, zijnde de datum van de moord op zijn familie, kent. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en deze meenam op zijn vlucht en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker de datum van de moord op zijn familie niet kan aanduiden.

2.4.6. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij in 2010 zeer jong was, merkt de Raad op dat verzoeker op het moment van de moord op zijn familie – voortgaande op de geboortedatum in de door hem neergelegde identiteitskaart (18 maart 1992) en de datum van de moord vermeld in de door hem voorgelegde FIR (5 maart 2010) – bijna 18 jaar was zodat het argument van zijn jonge leeftijd slechts betrekkelijk is. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe zijn 'jeugdige' leeftijd hem zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen leven en de gebeurtenis die volgens verzoeker aan de basis van zijn vertrek uit Pakistan lag, noch waarom hij hierover thans, op 28 jaar, niet meer over zou weten. Daar waar verzoeker stelt dat *"hoewel de identiteitskaart van verzoeker aangeeft dat hij 27 is, het vooralsnog niet zeker is omdat dit in zijn land niet nauwkeurig gedaan wordt"*, dat hij zijn werkelijke leeftijd dus niet kent, *"dat hij de juiste datum dus niet onthouden heeft"* en dat *"de data in Pakistan minder belangrijk zijn dan in de Europese maatschappij"*, kunnen dergelijke ongestaafde beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker vage en wisselende verklaringen aflegde over een essentieel tijdstip van zijn asielrelaas. Indien hij werkelijk geen belang hecht aan data, kan van verzoeker verwacht worden dat hij dit tijdens de asielprocedure zou aangeven, *quod non*. Evenmin kan dit verklaren - noch aangenomen worden - waarom verzoeker niet wist hoe oud hij was toen hij Pakistan verliet. Verzoeker was goudsmid dus iemand die nauwkeurig werkt en handelt.

2.4.7. Ook de vaststelling dat verzoeker niet wist wanneer de problemen met A. en Ak. startten, amper iets kon vertellen over A. en Ak. en evenmin aannemelijk kon toelichten waarom zijn vader geïdendeerd werd en waarom zijn familie werd uitgemoord, tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan (notities, p. 6-7). Zo stelde verzoeker dat zijn familie werd vermoord door A. en Ak., medewerkers van F.B.N., omdat zijn vader sjiïet is (*"Waarom is familie dan uiteindelijk vermoord geworden ?"*, *"mensen die hem vermoord hebben hebben verklaard dat hij shia was"*, notities, p. 7), terwijl zijn vader al sinds zijn vroege kindertijd *security guard* was van F.B.N. en het voor F.B.N. geen probleem was dat verzoekers vader als sjiïet door hem persoonlijk werd tewerkgesteld, zodat niet kan worden ingezien waarom hij in 2010 dan opeens zou geïdendeerd worden omwille van het feit dat hij sjiïet is (notities, p. 7). Over A. en Ak. kon verzoeker enkel melden dat zij samenwerkten met F.B.N. (*"Wat waren dat voor mensen A. en Ak. ?"*, *"Ik weet het niet juist zij werkten samen met de nazim van ons wijk dat was farooq Butt"*, notities, p. 6). Verzoeker kende bovendien hun volledige namen niet (notities, p. 4), niettemin hij tweemaal klacht tegen hen zou hebben ingediend en zij zijn opgepakt – en weliswaar vrijgelaten – door de politie. Verzoekers onwetendheid aangaande de moordenaars van zijn familie en de redenen voor de moord ondergraven de waarachtigheid ervan.

2.4.8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat *"met de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van de feiten rekening gehouden moet worden"*, dat *"er thans niemand meer in leven is om de details uit te leggen die tot de moord van zijn familie leidden"*, dat *"verzoeker dus alleen kan laten weten wat hij persoonlijk hoorde, om uit te leggen dat zijn familie vermoord werd"*, dat *"hij zo niet weet wie zijn familie vermoordde, maar dat hij A. en Ak. ervan verdenkt, gezien ze nog steeds in leven zijn, en dat hij hen destijds met zijn vader zag spreken (die hem geen uitleg wou geven)"*. Dergelijke persoonlijke vergoelijkingen en *post factum* toelichtingen kunnen echter geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Immers gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat zijn vader en familie geïdendeerd en vermoord werden door A. en Ak. omdat ze sjiïeten waren en stelt hij nu in zijn verzoekschrift de reden niet te kennen, noch zeker te weten of A. en Ak. zijn familie vermoordden. Dergelijke wijzigingen zijn niet ernstig en doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. De Raad herneemt bovendien dat verzoekers jonge leeftijd op het moment van de feiten (bijna achttien jaar) relatief is, zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van eventuele problemen die zijn vader zou hebben gehad.

2.4.9. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan nog persoonlijk zou worden geïdendeerd, laat staan omwille van feiten uit 2010.

Zo verklaarde dat verzoeker dat hij door A. en Ak. onder druk werd gezet om de klacht, die hij had ingediend na de moord op zijn familie, in te trekken (notities, p. 4). Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat A. en Ak. naar aanleiding van verzoekers klacht werden opgepakt en dat A. en Ak. na hun arrestatie vertelden wie de andere daders waren, waarna ook zij gearresteerd werden en bekentenissen aflegden, waarna A. en Ak. dan weer vrijuit gingen (*"5 mensen waren opgepakt waarom dan uit Pakistan vertrokken ?"*, *"3 mensen werden opgepakt hebben zij de schuld op zich genomen en andere twee mensen werden vrijgelaten"*, *"Waarom bent u dan moeten vertrekken ?"*, *"Ze kwamen snachts naar mijn huis en zeiden dat ik FIR moest intrekken of ze zouden mij vermoorden"*, *"Maar ze zijn toch vrijgelaten ?"*, *"ja maar ik moest FIR intrekken zodat andere drie zouden vrijkomen"*, notities, p. 4). In het licht van voorgaande kan dan ook niet worden ingezien dat A. en Ak. eisten dat verzoeker zijn klacht zou intrekken om de andere drie arrestanten vrij te krijgen, nu de aanhouding en vasthouding van de drie andere arrestanten gebeurde op basis van de bekentenissen van A. en Ak. (notities, p. 4). Verzoeker toont met zijn onlogische verklaringen geenszins aan dat hij in geval van terugkeer nog problemen zou kennen met A. en Ak..

2.4.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *"gezien hij nog in leven is, hij aan deze personen schade zou kunnen berokkenen, en dat hij dit daarenboven al deed door klacht in te dienen, gezien zij aangehouden werden, dat zij dus op wraak uit zullen zijn, en dat zij om deze reden achter hem zouden kunnen aangaan in geval van terugkeer"*, merkt de Raad dat verzoeker met zijn vage, onlogische en beknopte verklaringen geenszins aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer op heden, tien jaar na de vermeende feiten, nog steeds zou worden geviséerd. Bovendien weet verzoeker niet eens wat met deze mensen is gebeurd, waar ze wonen en wat hun eventuele professionele leven is geworden.

2.4.11. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hoewel verzoeker sjiïet is, hebben de Pakistaanse autoriteiten na de moord op zijn familie een *"FIR"* opgemaakt waarop de daders werden gearresteerd (notities, p. 4). Verder werd er ook nota genomen van de tweede klacht die verzoeker indiende en werd er op basis daarvan een *"FIR"* opgemaakt (notities, p. 5). Aldus klemt verzoekers bewering dat de politie stelde dat zij niets konden doen, wat hij ook in zijn verzoekschrift hernam, met het feit dat de politie ook een *"FIR"* zou hebben opgesteld, nu een *"FIR"* een document is op basis waarvan een gerechtelijke procedure kan worden opgestart. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *"de politie in een dergelijke situatie een verslag opstelt, maar dat zij niets tot stand brengt omdat zij hen vreest"* en dat *"de politie zo aan verzoeker verklaarde dat hij het land moest verlaten omdat A. en Ak. te machtig zijn en hem overal in het land zouden terugvinden"*, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat ongeloofwaardig is dat de politie aan verzoeker expliciet zou aanraden om het land te verlaten en aldus op die manier toe te geven dat zij eigenlijk niets te betekenen hebben (notities, p. 5). Verzoekers verklaringen komen onzinnig en onwaarachtig voor.

2.4.12. Ten overvloede komt uit verzoekers verklaringen naar voor dat zijn beweerde problemen met de medewerkers van een Nazim (wijkoverste) – voor zover geloofwaardig, *quod non* – eerder van lokale aard zijn. Immers verbleef verzoeker zonder noemenswaardige problemen nog lange tijd in Karachi (notities, p. 3). Dat de politie aan verzoeker verklaard zou hebben dat A. en Ak. hem overal in het land zouden terugvinden, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, is een blote bewering die verzoeker niet aantoonst en die bovendien niet valt te rijmen met de vaststelling dat verzoeker in 2010 zonder problemen in Karachi kon verblijven.

2.4.13. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van "*EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation*" van oktober 2018 en de update van oktober 2019, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 blijft verbeteren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2019. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2019 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Punjab.

Voornoemde informatie in het administratief dossier geeft aan dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld (COI EASO, p. 58). In 2017 deden zich in de provincie Punjab in het algemeen minder gewapende, georganiseerde incidenten voor, maar vonden wel een hoger aantal rellen en protesten plaats (COI EASO, p. 54). Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt (COI EASO, p. 59). De stad Lahore wordt volgens de informatie nog steeds het meest getroffen door geweld, maar UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab (COI EASO, p. 60, p. 61).

2.5.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Pakistan. De Raad wijst erop dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Pakistan reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

2.5.4. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK